

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/295/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210494
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210494.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/184/2012-104 zo dňa 14. augusta 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/184/2012-104 zo dňa 14. augusta 2014 p o t
v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a súčasne vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 3Er/693/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ (v postavení oprávneného) podal dňa 05.08.2009 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Martine Dvorožňákovej, Vrbická 1869/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 40 002 357 na základe exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 06092/09 vydaného 10.06.2009, vykonateľného dňa 16.07.2009, Slovenskej rozhodcovskej, a.s., Bratislava na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 432,18 Eur spolu s 0,25 % úrokom z omeškania denne z 418,25 Eur od 23.01.2009 do zaplataenia a trovy konania v sume 147,08 Eur. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdnym exekútorom Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 17.09.2009. Písomnosťou súdu z 05.10.2009 bol súdny exekútor vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere č. 5371412 zo dňa 21.05.2008 v lehote 15-tich dní, inak súd žiadosť o vydanie poverenia zamietne podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Podaním doručeným súdu dňa 16.10.2009 súdny exekútor požiadal oprávneného, aby exekučnému súdu doložil zmluvu o úvere vo vzťahu k povinnej Martine Dvorožňákovej; žiadosť bola daná tamajšiemu okresnému súdu na vedomie. Písomnosťou z 26.10.2009 oprávnený požiadal o predĺženie lehoty na predloženie zmluvy o úvere o 60 dní. Zároveň písomnosťou doručenou súdu dňa

18.11.2009 domáhal sa oprávnený oznámenia stavu konania. Úverová zmluva bola súdu doručená dňa 13.01.2010 a exekučný súd vydal dňa 21.01.2010 poverenie na vykonanie exekúcie a dňa 20.10.2010 požiadal Stály rozhodcovský súd o zapožičanie rozhodcovského spisu. Následne bola uznesením zo dňa 25.11.2010 č. k. 3Er/693/2009-18 právoplatným 28.12.2010 exekúcia zastavená v časti úroku z omeškania v zmysle § 57 ods. 2 a § 58 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní, pretože exekučným titulom je priznané právom nedovolené plnenie. Toto uznesenie bolo spolu s poverením na vykonanie exekúcie doručené súdnemu exekútorovi aj právnomu zástupcovi oprávneného dňa 09.12.2010. Postup exekučného súdu pri vydávaní tohto poverenia bolo potrebné posudzovať podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania. Keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu vydané po 01.05.2004, rozhodcovský súd bol povinný aplikovať v konaní nielen vnútroštátnu právnu úpravu, ale aj predpisy komunitárneho práva, čo rozhodcovský súd nerealizoval. Tieto pochybenia potom musel napraviť všeobecný súd, a preto lehota 15 dní na udelenia poverenia na tento prípad sa nemohla vzťahovať. Pri vydávaní poverenia súd postupoval so všetkou opatnosťou a poverenie síce vydal 21.01.2010, ale v zapätí bolo exekučné konanie v dôsledku vady exekučného titulu v časti zastavené. Bolo preto nevhodným a nelogickým doručiť súdnemu exekútorovi poverenie na výkon exekúcie, pri vydávaní ktorého bol zistený dôvod zastavenia exekúcie, pred doručením uznesenia o jej zastavení. Vzhľadom na množstvo exekučných vecí vedených na exekučnom súde (niekoľko tisíc) a jeho personálne obsadenie nebolo možné zabezpečiť okamžitý opis a expedovanie zastavujúceho uznesenia. Poverenie súdny exekútor vrátil súdu dňa 11.11.2011 po vymožení pohľadávky. Počiatok navrhovateľom tvrdených ekonomických problémov vo všeobecnosti treba hľadať v postupe a pravidlách uzatvárania úverových zmlúv, ktorých texty pripravoval práve navrhovateľ a v následnom postupe vedenia rozhodcovského konania.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 990,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote.

Okresný súd citujúc článok 46 ods. 1 a článok 48 ods. 2 Ústavy SR, článok 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 5 ods. 1, § 9 ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení v nadväznosti na ust. § 120 ods. 1 O. s. p. návrh navrhovateľa zamietol pre neunesenie dôkazného bremena.

V prejednávanej veci súd v prvom rade skúmal splnenie základného predpokladu uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na súde, ktorým je v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. predbežné prerokovanie nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného podanej na príslušnom orgáne, ktorým je v súdnom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR. Navrhovateľ netvrdil, kedy sa v súdnom prípade obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR s písomnou žiadosťou o predbežné prerokovanie súdeného nároku na náhradu škody, čo bolo obsahom jeho žiadosti, či, akým spôsobom a kedy Ministerstvo spravodlivosti SR reagovalo, či nárok navrhovateľa na náhradu škody nebol uspokojený alebo bol uspokojený len čiastočne alebo mu bolo písomne oznámené, že jeho nárok na náhradu škody uspokojený nebude. Ak sa navrhovateľ obrátil na kompetentný orgán spoločnou žiadosťou, týkajúcou sa viacerých škodových prípadov, mal to v žalobe jasne tvrdiť. Navrhovateľ neoznačil dôkaz, ktorým by preukázal podanie písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v súdnom prípade. Odkaz na iné súdne konanie (spis Okresného súdu Liptovský Mikuláš o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci vedenej voči Stanislavovi Árvayovi) je bez akéhokoľvek tvrdenia súvislostí súdeného prípadu s označeným súdnym konaním nedostatočné. Navyše, nie je v možnostiach súdu lustrovať uvedené súdne konanie, pokiaľ nie je označené účastníkmi konania, predmetom konania a najmä spisovou značkou. Ak by aj súd vychádzal z toho, že odporca v písomnom vyjadrení k žalobe dôsledne nerozlišuje konanie Ministerstva spravodlivosti SR za SR a Ministerstva spravodlivosti SR, a teda prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené Ministerstvu spravodlivosti SR 23. 04. 2012, potom je návrh z čisto časového hľadiska podaný predčasne. Keďže od 23. 04. 2012 neuplynula do podania žaloby dňa 27. 09. 2012 zákonná lehota 6-tich mesiacov, opätovne je možné prijať záver o jej predčasnom podaní.

Ako právny základ nároku navrhovateľ uvádzal nesprávny úradný postup Okresného súdu Liptovský Mikuláš pri vydávaní poverenia v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 7045/09. Preskúmaním postupu exekučného súdu v exekučnom konaní sp. zn. 3Er/693/2009 okresný súd konštatoval, že pri vydávaní poverenia súd postupoval so všetkou opatrnosťou, vyzýval oprávneného na súčinnosť - predloženie zmluvy o úvere a až následne mohol vydať poverenie na základe podaného návrhu.

Aj keď navrhovateľ nepreukázal existenciu prietahov v súdnom konaní ani nečinnosť súdu zákonom vyžadovaným rozhodnutím štátneho orgánu alebo súdu, plniac si povinnosť prevencie, aj vo vzťahu k samotnej žalobe súd uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody 125,00 Eur. Či už ide o skutočnú škodu alebo o ušlý zisk (čo nie je zo žaloby zrejmé), navrhovateľ nepreukázal vynaloženie čiastky 70,00 Eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky. Odôvodnenie požiadavky na nemajetkovú ujmu v peniazoch žalobcom je len v rovine teoretických možných následkov, ku ktorým by mohlo dôjsť v prípade nesprávneho súdneho (úradného) postupu. Navyše jeho pohľadávka bola do roku 2011 vymožená, preto nie je opäť zrejmé, kedy a aká škoda mala navrhovateľovi pre jej nevymoženie vzniknúť. Pre nedostatok skutkových tvrdení a produkovaných dôkazov súd návrh navrhovateľa zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi v konaní neúspešnému. Z dôvodu, že odporca náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu trovy konania nevyplývali, súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vyneseníím rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Žalobca tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p..

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Inými slovami, odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie.

Vo svetle týchto skutočností je úplne nenáležitým tvrdenie navrhovateľa o neakceptovateľnosti takého postupu okresného súdu, ktorý vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom, nerešpektujúcim jedinečné skutkové okolnosti. Naopak, práve navrhovateľom predložené odvolanie je svojou zmatečnosťou (odvolateľ namietá zároveň okolnosť, že súd nevykonal pojednávanie, ako aj okolnosť, že pojednávanie vykonané bolo), ako aj odôvodneniu rozsudku nekorešponujúcim obsahom (napr. zásadný nesúhlas odvolateľa s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky zapríčinil dlžník, resp. záverom o dodržaní namietaných lehôt - takéto tvrdenia okresný súd nevyslovil) ilustráciou nesprávneho šablónovitého podávania odvolaní. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k.

6NcC/48/2013 zo dňa 31.01.2013, že sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Jana Halušková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, ktoré uznesenie doručil právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 16.04.2013. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol všetky dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnomu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Jany Haluškovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (14.08.2014) prvostupňový súd vytýčil dňa 30.07.2014 a navrhovateľovi bolo toto predvolanie doručené prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 06.08.2014. Dňa 07.08.2014 o 15:32 hod. bol elektronicky doručený návrh navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď elektronicky oznámil právnomu zástupcovi navrhovateľa, že nezistil dôvod na odročenie pojednávania, pričom o návrhu na prerušenie konania súd rozhodne zákonným spôsobom. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovел a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jeho nevyhlúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov

už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôž dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v neprítomnosti účastníkov konania za splnenia tam uvedených procesných podmienok. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3Er/693/2009 - ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia .

Úplne zmätočným je tvrdenie odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania (za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe). V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo, predvolanie na súdne pojednávanie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 06.08.2014 (č. I. 80 p. v. spisu).

Nedôvodným je aj tvrdenie navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu uvedeným v jeho vyjadrení, ktoré mu nebolo doručené. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odporca svoje vyjadrenie k návrhu zo dňa 18.04.2013 doručil Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 24.04.2013, ktoré okresný súd dňa 29.04.2013 zaslal právnomu zástupcovi navrhovateľa a adresát ho prevzal dňa 24.09.2013. Z obsahu spisu je tiež zrejme, že odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania odvolací súd poukazuje na uznesenie Okresného súdu č. k. 8C/184/2012-101 zo dňa 14.08.2014, ktorým bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietnutý, a ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/296/2015 zo dňa 21.05.2012. Odvolací súd dospel k záveru, že zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie zákonného sudcu než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenie sp. zn. 3Nc 14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo 201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

S poukazom na nepochybnú možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj meritórny nárok navrhovateľa. V kontexte týchto okolností by sa opačné rozhodnutie okresného súdu (t.j. prerušenie konania) javilo ako ťažko argumentačne udržateľné.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd v predvolaní na pojednávanie na deň 14.08.2014 poučil účastníkov konania o ich procesných právach a povinnostiach, v ktorom ich okrem iného poučil aj podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.. Predmetné poučenie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 06.08.2014.

Vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť krajského súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (zrejme z dôvodu predkladania množstva typových podaní na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom,

ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním tvrdení z návrhu na začatie konania.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom (kontradiktórnom konaní) nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň z uvedeného však vyplýva aj to, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s obsahom napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolací uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, (okrem vyššie uvedeného záveru, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu.

Odvolací súd odvoláciu námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, vymedzil rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z nich vyvodil konkrétne právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Nadväzne je z pohľadu procesného neúspechu výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.